

Florencio Gutiérrez

avant...!

P. O. U. M.

figueres, 10 de febrer del 1937 - número 9

J. C. I.

redacció: joaquim maurín, 8

cal reaccionar

Dies enrera manifestavem el nostre criteri respecte a la labor feta pels Comitès Antifeixistes i la que realitzen els Consells Municipals. Deiem que l'acceptació dels Consells Municipals representava haver donat la conformitat a retrocedir un pas en el camí ascendent que seguia amb clara visió el proletariat revolucionari. Els Comitès Antifeixistes tenien una autonomia completa. La seva autoritat era reconeguda per tothom. Les ordres que es donaven eren acatades sense la més mínima protesta, perquè eren fruit de la meritòria labor que realitzaven els veritables i genuïns representants de la classe treballadora. No eren decrets redactats en l'ambient aburgosat d'una platja de moda. Era la veu dels explotats que és feia sentir per exposar aquelles mesures necessàries per la bona marxa del moviment emancipador que tenia de donar-nos aquell benestar pel qual venim lluitant des de fa molts anys.

Van passant dies i es posa més de manifest que el nostre criteri era just i acertat. En els Consells Municipals s'hi està fent una labor contrària a les ànsies de lluita de les organitzacions revolucionàries. Els elements reformistes i els representants de la petita burgesia van imposant-se. I poden fer-ho perquè segueixen al peu de la lletra les orientacions que els hi donen els seus directors espirituals, gats vells que sempre han viscut dedicant-se a cercar fórmules adients per impossibilitar que els obrers actuïn per compte propi.

Als primers dies del moviment del 19 de juliol solament ens trobavem en els llocs de lluita els de bona fe. Els que entenien que havia arribat el moment desitjat i que per tant calia aprofitar-lo per portar al terreny de la realitat els nostres ideals.

Varem viure uns moments de gran transcendència. L'incomprensió i el pànic dels elements que es resistien a perdre el comanament de la ciutat va portar-nos a situacions veritablement perilloses. No oblidarem mai la nit del 25 de juliol. Algun dia en demanarem responsabilitats.

Aquests elements però que restaren quiets durant mesos enters, ja mostren novament a la llum pública els seu instint de cabdillatge. Amb la seva campanya d'inconfundibles tons jesuïtics, apoiats per dirigents de partits sedients obrers, cerquen la manera de desencadenar una lluita instentina en el nostre camp, que aprofitaran per decapitar el moviment revolucionari.

Cal que les organitzacions revolucionàries reaccionem sens demora. Cal tornar a l'acció dinàmica dels primers dies. Ens trobem en una fase

full setmanal

exèrcit obrer

Hi ha molt de temps ja, que la premsa de tots colors ve preconitzant per la formació d'un exèrcit i per la desaparició de les milícies, com a tals. Aquest es un punt en el qual tothom està d'acord. Les milícies han complert ja la seva missió. Serviren els primers temps, mal armades i carregades d'entusiasme per a detenir l'exèrcit feixista que avançava. Però ara la cosa ha canviat. Enfront nostre no hi tenim com abans un exèrcit amb generals ximpls com eren els espanyols, i amb oficials analfabets, sinó que hi ha un exèrcit fortíssim, amb gent preparada, i amb soldats estrangers que saben el que es fan.

Davant d'això hem de pensar en substituir les nostres milícies per un instrument més eficaç. I aquí sorgeixen els dubtes i les discrepàncies. Com sempre, un sector - Esquerra, P. S. U. C. - el sector del reformisme, voldria un exèrcit regular, un exèrcit apolític, un exèrcit que només fes la guerra. Un exèrcit controlat pels militars exclusivament, sense distinció de classes. Un exèrcit que el mateix que ara bat al feixisme, demà pogués ofegar la revolució.

Enfront d'aquesta posició, hi ha, com sempre també, la posició revolucionària - P. O. U. M., C. N. I. - que vol un exèrcit perquè ho exigeixen les circumstàncies, però format i controlat pels obrers.

Per les organitzacions revolucionàries. En el qual la disciplina fos basada en la responsabilitat col·lectiva del proletariat. En el qual la tècnica del militar professional estigués sota el control polític dels obrers. Un exèrcit, en fi, que pogués impulsar la revolució.

Aquestes són les dues posicions. Quina triomfarà? Del triomf de l'una o l'altra, depèn en molt la sort de la revolució espanyola.

PALLAC

decisiva. Si no ens mostrem audaços i decidits arribaran a posar-nos el peu al coll i aleshores desferan amb tota brutalitat les conquestes aconseguides amb el sacrifici—que resultarà estèril—de milers i milers de camarades.

Per tant per dignitat i solidaritzant-nos amb els companys caiguts posem seguidament mans a l'obra i anem amb pas ferm i segur a demostrar el que pot el proletariat en armes.

Si ho fem així no tardarem a sentir el clarí anunciant la victòria definitiva.

calumnias

toda lucha del proletariado debe tener un sólo fin determinado: EL SOCIALISMO.

Si algo odioso y despreciable hay en la vida, nada como la calumnia. La calumnia es un arma vil, solapada, traidora; perjudicial y dañosa para el ofendido, pero en mayor escala para el que la emplea en el combate, ya que rehuyendo la discusión abierta y noble, adopta una posición indigna demostrando su cobardía, impotencia y falta de nobleza.

Por eso vemos indignados y hacemos constar nuestro desprecio a aquellos que dicen representar a no pequeña parte del proletariado y abusando de su posición tratan de eliminarnos y declarándose enemigos nuestros emplean en sus ataques las más indecentes calumnias y nos motejan con palabras odiosas; «agentes del fascismo», «aliados de Franco» y «elementos de la quinta columna». Todo ello es tan inverosímil que dice muy poco en favor del que pensando hacer daño al P. O. U. M. nos calumnia tratando de ofendernos con epítetos tan groseros y falsos, como mal intencionados.

A sus calumnias respondemos siempre dignamente y a sus insultos les responde nuestro desprecio.

Ante todo, repetimos una vez más, que no somos trotskistas, ya que son grandes las diferencias ideológicas que nos separan de Trotski; pero sin duda, los stalinistas son incapaces de comprender que sólo existe una teoría ortodoxa, una línea invulnerable y sin adulteración alguna que es el marxismo puro emanado las enseñanzas de Marx, Engels y Lenin, y que de este centro incommovible emergen dos ideologías sectarias acopladas en torno a dos per-

sonalidades opuestas, dos figuras representativas: Stalin y Trotski.

El P. O. U. M. es marxista revolucionario, netamente leninista. Nuestra posición es clara. Si discrepamos de la III Internacional (de Stalin), igualmente discrepamos de la IV (de Trotski). Si sectaria es una, sectaria es la otra y nosotros nada tenemos en común con ambas.

En cuanto a que somos agentes del fascismo, aliados de Franco y elementos de la quinta columna, es una calumnia tan pueril, tan extravagante y falta de sentido común que no merece discusión; solo bastará decir que si somos agentes del fascismo, estamos dispuestos a acabar con todos los fascistas declarados y encubiertos que se opongan al establecimiento del socialismo en España.

Es vergonzoso que los obreros atiendan las ordenes poco escrupulosas y a la propaganda escandalosamente falsa de sus «líderes» ex-socialistas y ex-comunistas y hagan mella en ellos sus afirmaciones gratuitas y mal intencionadas hechas con el firme propósito de sembrar la discordia para conseguir conveniencias personales en perjuicio de la clase trabajadora.

El P. O. U. M. lucha por una república socialista para el pueblo y en favor del pueblo.

Sus calumniadores desean una república democrática favorecedora de una pequeña minoría, olvidándose por completo de la clase trabajadora. ¿Quiénes son los fascistas?

El P. O. U. M. insiste en socializar inmediatamente la economía, antes que la burguesía vuelva a or-

ganizarse y trate de evitarlo.

Ellos dicen que no es hora de socializar nada y ayudan a la burguesía a organizarse, que con su oposición descarada pone trabas a la Revolución.

Nosotros decimos: Hacer la Revolución en las actuales circunstancias no es solo posible, sino necesaria. Mas tarde será difícil, casi imposible.

Ellos no sólo no la hacen, sino que la boicotean dando posibilidades a la contrarrevolución o haciendo necesaria otra nueva Revolución, probable origen de nuevos derramamientos de sangre. ¿Quiénes son los facistas?

Nosotros pretendemos la unión de todas las fuerzas revolucionarias.

Ellos ponen confianza en los antifascistas que tienen más de antimarxistas que de antifacistas, que en los netamente revolucionarios.

Nosotros deseamos formar asamblea de obreros, campesinos y combatientes; ellos, parlamento burgnés.

Nosotros pedimos Ejército Rojo; ellos, ejército regular.

Nosotros defendemos la creación de milicias de choque, oficinas de investigación, y patrullas de control formadas y dirigidas por obreros; ellos prefieren cuerpos de Seguridad que siempre sirvieron para reprimir los anhelos de libertad del trabajador.

En fin, a nuestra posición clara, justa y decididamente marxista, ellos ponen la suya antirrevolucionaria y confusionista.

Nosotros trabajamos por la total unión de la clase trabajadora; ellos emplean, en cambio, sus mejores fuerzas en atacarnos y con sus burdas calumnias pretenden destruirnos como partido y eliminarnos como fuerza revolucionaria organizada.

Sus insultos y sus ataques no van personalmente contra nosotros, sino contra el espíritu revolucionario de las masas. No les molesta, ni espanta lo que somos, sino lo que representamos; y cegados por el odio que sienten hacia nosotros y que afortunadamente no compartimos, nos motejan con epítetos ridículos, tratando herirnos con ataques directos e indirectos; más sus burdas manobras sólo nos sirven de estímulo para luchar con todo nuestro entusiasmo por el Socialismo en el que la única salvación para la clase trabajadora.

CLAUDIO BORJA.

al pas d'una infàmia

Amb sorpresa però també amb indignació vaig assabentar-me del document dirigit per les Joventuts Unificades -Carrillo, el seu dirigent màxim, diu que no són socialistes ni marxistes al Consell Municipal de Figueres, protestant d'un cas molt discutible.

Dic amb sorpresa perquè en una reunió tinguda per el Comitè format en la nostra localitat per delegats de diferents partits per tal de cercar la manera d'aconseguir que tots els sectors juvenils actuessin de comú acord, és parà del cas que motivà la protesta dels joves unificats i és decidí nomenar una comissió per aclarir-lo. Mentre dita comissió no hagués dictaminat i cas de no haver-se arribat a un complet acord no era admissible parlar públicament del cas esmentat.

Dic també indignació perquè no és just que un cas personal pugui ésser aprofitat per despotricar canallescament contra una organització revolucionària.

Nosaltres no volem pas donar patents de valentia. Tots som com ens han parit, però si volem manifestar que els components del P. O. U. M. i de la J. C. I. no hem deixat mai de complir amb els deures que la revolució imposa. Volem fer resaltar per a satisfacció pròpia i per coneixement general que ha estat precisament la nostra organització la única a Figueres que ha pogut enviar al front una centúria—centúria "Rosa Luxemburg" 3ª bandera del primer batalló de la columna Joaquim Maurín—en la mateixa hi ha bon nombre de joves comunistes de 18 a 20 anys que no han pas esperat que s'els demanés per fer el servei obligatori, sinó que conscients dels seus deures i amb tota vocació han aportat el seu modest ajut personal on ha convingut en favor de la revolució social.

També volem recordar que quan els pretinguts desembarcs feixistes a Roses i a L'Escala, varem sàpiguer agafar l'arma per defensar el nostre país de l'invasió dels bàrbars. Entre els que varem movilitzar-nos hi havia el company Josep Nuñez Soler que ha motivat ara la presentació del document citat al Consell Municipal figuerenc.

Concretant, hem de dir, que del cas que em serveix de base pel present article, quan ha estat el moment oportú ja hem manifestat el nostre parer al Comitè local del partit, que era on devíem exposar-lo. I sabem també que

aquest Comitè abans de deixar marxar al company Nuñez va fer-li aclarir la seva situació, posant-se de manifest que dit company a petició de l'orquestra on treballa i amb la corresponent autorització de qui podia donar-li marxava a França no ha passar-se-la be, com diuen els joves unificats, sino a treballar per aconseguir unes divises que poden servir-nos perfectament per adquirir quelcom indispensable per ajudar a guanyar la guerra i fer triomfar la revolució.

Esta equivocació qui cregui que solament al front és lluita per abatere el feixisme. Hi ha molts altres llocs des de on és pot contribuir també a assegurar la victòria.

Ara be, el que cal manifestar, és que hi ha partits que en lloc de dedicar totes les seves activitats a fer feina positiva, dedica bona part de les mateixes a fer un treball essencialment catastròfic. Són els partits que no saben on van. Són les organitzacions que demostren que d'obres solament en tenen el nom, puix no es cansen de dir i repetir que ells lluiten per a tornar al passat. Al passat burgès que els obrers revolucionaris portem marcat a la nostra pròpia carn. Al passat oprobios on les classes benestants estaven autoritzades, per obra de l'esperit sant, a tenir esclavitzades a les masses proletàries.

Nosaltres sabem on anem, i com que per mostra diuen que solament un botó és suficient, ens plau transcriure a continuació la lletra rebuda recentment d'un camarada de la J. C. I., de la centúria «Rosa Luxemburg», que diu així: «Camarades: En la reraguarda sembla que la guerra no existeixi. Sembla que en l'Espanya revolucionària no hi passés res enterament. No puc capir el que pensen els joves treballadors que no s'adonen que si el feixisme canalla, defensat pels Queipos i els Francos, triomfés, tornariem a ésser esclaus del capitalisme despòtic, puix sabem bé que sense capitalistes no hi hauria feixisme possible. Joves proletaris, la situació és crítica, deixeu-vos de cines i balls doncs continuant aixís sembla talment que us mofeu de la revolució. Aquestes diversions solament les permetia Mussolini quan feia la guerra a Abissínia, volia que la gent estés contenta per distreure's dels seus purs sentiments a les mares dels soldats italians, que són obrers explotats sota

el jou infamant del feixisme assassí. Joves proletaris, deixeu-vos de tanta alegria i ajudeu als que estem al front. Veniu a engruixir les columnes dels obrers revolucionaris, els que no estigueu mobilitzats per feines de reraguarda. Venjeu els companys que han caigut, i així demostrareu que esteu disposats a acabar amb la plutocràcia capitalista i a instaurar al nostre país una República socialista, que és per la que hem lluitat sense defallir.—Eliseo Masjoan »

Eliseo Masjoan, és un jove obrer, tindrà uns 18 anys. Des dels primers moments es mobilitzà per defensar la causa dels explotats. Sense tenir la cultura necessària, que prou es cuidaren de no donar-li les institucions burgeses, té una veritable consciència de classe, que s'ha forjat en la nostra organització que s'interessa perquè els seus militants sàpiguen des d'un principi quin és el camí que ha de seguir el proletariat per aconseguir la seva emancipació.

Si nosaltres fèssim, com altres organitzacions que es diuen obreres, i que no saben fer altra cosa que propagar consignes d'importació, ens trobaríem com és troben ells que han fet canviar tantes vegades de parer als seus afiliats que a última hora resulta que no són ni socialistes ni comunistes sinó lacais declarats del més pestilent reformisme.

Joves unificats! Enlloc de perdre el temps difamant a les organitzacions revolucionàries, més val que el dediqueu a llegir, que prou falta us fa.

*Un militant del P. O. U. M.,
jove de cor.*

L'ordre que els reformistes pretenen defensar, és el trampoli de què es servirà la reacció per a recuperar les antigues posicions.

Karl Liebknecht

La més democràtica de les repúbliques burgeses no pot ésser altra cosa que una màquina per oprimir a la classe treballadora en profit de la burgesia.

Carles Marx

Grídeu com volgueu, pobres paralitics d'esperit. El vostre ordre està construït sobre sorra. La revolució tornarà a alçar-se sobre vosaltres presos per la por i de nou us dirà: He estat, sóc i seré.

Rosa Luxembourgo

aclaración

Al aparecer estos escritos que desde «Avant» me dispongo dar a la publicidad, no llevan en sí más que la escueta e imparcial aclaración necesaria y justa, relacionada con el llamado castillo de Sant Fernando.

Por mandato del Consejero de Defensa de esta localidad y respaldado por la primera autoridad de Defensa de Cataluña, he sido designado Comisario Político del 2.º Regimiento de la 2.ª División.

Siempre adicto y a disposición a las necesidades que la causa de la Revolución reclama en sí, me he prestado a desempeñar tal cargo sin el más mínimo miramiento partidista, trabajando con entera honradez por entender que no otro fin había de tener la alta misión que se me había encomendado.

No hay nada ni nadie que haya podido apreciar ni una mala intención por mi parte, sinó por el contrario, que todo mi trabajo estaba y está dedicado a entregar todas mis fuerzas y dar las máximas facilidades para que las unidades del nuevo Ejército en formación conservasen toda la corrección y disciplina que ha de tener un Ejército consciente de la misión que ante él se presenta y a la cual hay que responder sin vacilación ni desviaciones más o menos equívocas.

Por eso que aunque sin ocupar ningún puesto en el estrecho marco de la literatura, procuraré hacer un esfuerzo a ver si me es posible escribir unas cuantas cuartillas para que las cosas no

augmenten en bulto y se ponga en claro lo que tristemente, pero que en realidad sucede.—Supongo no se enfadarán esos tremendos revolucionarios que sin haber militado en la vida en organizaciones Obreras, pretenden ahora poner cátedra a los que ya les duelen los... pelos de la cabeza de tanto jugarse la vida por la causa de la Libertad.—Desde luego que no hay nada que extrañar, pues hay que tener en cuenta que, con esto de la Revolución, sale cada uno que de no ponerle las peras a cuarto podrá dar grandes disgustos.—Supongo que esto lo tendrán en cuenta los auténticos revolucionarios y no permitirán la intromisión de estos bebés de la *Calle de los Jardines*, salidos hace unos meses de los arsenales del incienso donde habían estado antes aun del periodo de espermatozoides.

Antes de exponer lo que yo personalmente pueda pensar sobre el particular, recordaremos lo que otros hombres y en épocas, también, de guerra civil, exponían antes los Jefes, Soldados y Oficiales del Ejército del pueblo, del Ejército Ruso conocido internacionalmente, más tarde, con el nombre de Ejército Rojo.

En el año 1919 cuando la guerra civil era igualmente cruenta a la que hoy estamos sosteniendo en nuestra Península, el camarada Zinoviev Presidente, por aquel entonces, de la Internacional Comunista, pronunció una gran conferencia que por los mo-

mentos y el contenido de la misma, ha pasado a ser histórica.—Esta conferencia ha sido pronunciada en el Palacio Uritsky y ante un auditorio integrado por 3.000 Oficiales.—

Zinoviev, refiriéndose al nuevo Ejército que se formaba y a la indiferencia política, ha dicho lo siguiente:

Es posible que entre las filas de nuestro Ejército y entre sus Jefes, existan muchas personas que no aprueben nuestra política, que quisieran otra; y, sin embargo, nosotros no pensamos cambiarla en manera alguna.—Tal vez sería para nosotros de un interés más inmediato declarar que el Ejército está al margen de la política; pero nuestro Gobierno difiere de los demás en esto: en que no se limita a considerar el interés de un momento.—Toda su política está dictada por el interés de la verdad.—Si alegáramos que nuestro Ejército es extraño a la política, esto no sería, por nuestra parte, más que una profunda hipocresía, para el poder Sovietista, esto significaría rebajarse.

El Ejército de la República Francesa que actualmente conquista Colonias en Africa, o presta su ayuda a Kolchak en Rusia, no es extraño a la política: por el contrario, realiza una política determinada que la clase burguesa le dicta: lo mismo ocurre con nuestro Ejército, que no es extraño a la política y realiza también una política determinada, defiende ciertos intereses: solamente que hay que tener en cuenta que són los intereses de la inmensa mayoría de las clases laboriosas, és decir, defiende los intereses de los obreros y de los campesinos.

He aquí, camaradas, porque razones me parece que los Jefes de nuestro Ejército deben, ante todo, hacerse una idea justa de este principio fundamental sentado por el poder soviético: NUNCA, EN PARTE ALGUNA, HA HABIDO EJERCITO QUE HAYA ESTADO O PUEDA ESTAR AL MARGEN DE LA POLITICA.

He aquí porque debemos, ante todo, entendernos a este respecto, pues no hay peor hipocresía, no hay prejuicio más profundamente arraigado, que el pretender que un ejército, o parte de él, pueda quedar extraño a la política.

cicle de conferències

dissabte, 13

7 tarda

joan carreres

dissertarà sobre:

«les internacionals»

● **nota:** tots els socis tenen el deure d'assistir als actes que organitza el comitè local

Si algúen està sincerament encariñat amb esta idea, es al mismo tiempo autor y víctima de un error. Por lo que se refiere a las clases burguesas, estas no han sido nunca, ni por un minuto, sinceras, cuando pretendían tal cosa; es una píldora que ofrecen al pueblo ignorante para engañarle mejor, exactamente como a los obreros les ofrece la otra píldora conocida con el nombre de «Indiferencia Política.» No se atreven a decir a los obreros: formad en el partido burgués; se sabe perfectamente que estos no aceptarían. Se les dice: Sed políticamente indiferentes—y se dejan cazar a las mil maravillas. Lo mismo ocurre con el Ejército. La burguesía no le dice ve a servir al Becerro de Oro, al Arca de caudales. Esto sería demasiado franco, no tendría una apariencia decente. Pero si se dice al Ejército: A ver, vosotros, manteneos separados de la política; la política no es cosa vuestra. El ejército debe estar al margen de toda política—esto ya suena mejor.—habrá personas que se dejarán cazar con este procedimiento

Esta perfectamente claro que un individuo o un grupo aislado puede no inmiscuirse en la política activar Hay hombres de ciencia, que no encuentran interés más que en su especialidad, los hay a los que interesa el arte de la guerra. que se dedican a este arte sencillamente por gusto; estos hombres, en tanto que individualidades, quedan fuera de política, no participan en ella de un modo activo. Y nadie va a decirles: Sed de nuestro partido, toma parte en nuestra política etc., etc.

Pero, dado que examinamos cuestiones de interés general, decimos: Todo hombre en edad de raciocinio y suficientemente instruido, tiene que comprender que, existe una historia de los pueblos civilizados nunca ha habido un Ejército que haya quedado o pueda quedar al margen de la política.

Como aclaración y solo para entrar en el tema, creo de pura necesidad el reproducir las palabras del camarada Zinoviev que no eran ni más ni menos que las palabras y los acuerdos unánimes de la Internacional Comunista cuando esta Internacional Comunista era en todo y por todo la Internacional

de los trabajadores de todo el mundo.

En aquella época vivía Lenin y era su pensamiento el que se exponía en los problemas más minúsculos, cuando estos estaban relacionados con la causa de la Revolución. Muerto Lenin, bien pocos somos los que nos acordamos prepagamos y consolidamos su pensamiento, pero así y todo, les daremos a conocer a ver si aun queda algúen

que razonadamente los quiera atender.

A través de este pensamiento haremos la crítica que corresponde a ese 2º Regimiento, procurando en todo momento obrar dentro de las reglas de la fraternidad para que nadie pueda interpretar estas aclaraciones en un sentido distinto al que en realidad radica en mi pensamiento.

MANUEL GROSSI.

saquetes de la j. c. i.

Un jove unificat que porta ulleres amb marc de conxa acostuma a dir mal de la J. C. I. i del P. O. U. M. Deu volguer pagar així l'enzufe que li han donat.

Fa uns dies que al passar el cotxe fúnebre i al preguntar un ciutadà qui havia mort, el jove unificat que és molt atent i ha anat molts anys a estudi, va exclamar: el P. O. U. M.

Es graciós el jove unificat. Algun dia ens farà parlar del mossèn que li costejà els estudis. Llavors si que riurem.

* * *

El Consell Municipal va acordar posar en circulació una emissió de bitllets de una pesseta com a moneda fraccional exclusivament per a facilitar canvis. Ho trobem molt bé.

Ara que al pas que va el Consell Municipal preveiem que dintre poc temps haurà de fer imprimir una altra emissió però, de bitllets grossos.

Puix si continua solucionant l'atur

forços augmentant la brigada municipal, dintre poc, la quasi totalitat d'obriers dependran del Consell Municipal I amb això no hi podem estar d'acord Entenem que no hi ha d'haver ni un sol obrer parat però convé que aquests s'organitzin per rams en llur sindicats. Anant amb tota decisió a la socialització.

Els sindicats tenen l'obligació de vetllar perquè els seus afiliats treballin sempre però, no poden acceptar que les seves funcions les desempenyi el Consell Municipal. Seria un fracàs.

El Consell Municipal el que ha de fer i no dubtem que ho farà, és donar tota classe de facilitats als sindicats perquè puguin sortir airosos del seu comès.

De no fer-se aixís potser inconscientment és fa el joc als burgesos que s'aprofitaran d'això per combatre la sindicalització.

* * *

Ens hem assabentat que dies enrera

avís

carnets 1937

Es posa en coneixement dels militants locals i comarcals que no hagin retirat el carnet d'afiliat de l'any en curs, que si abans de fi de mes encara no l'han retirat, seran donats de baixa sense altre avís.

al passar davant del nostre local, uns joves unificats, varen tenir l'atreviment (?) de cridar: Mori el P. O. U. M.!

Uns burgesos que passaven pel carrer, tot riallers i amatents varen trencar de cantó. Preveien un dalta-baix.

Desconeixen però que els joves unificats abans de llençar el crit, que sonà a béata histèrica, s'havien fixat que en el local hi havia els llums apagats. Senyal que no hi havia ningú dins.

Per això varen fer el valent.

* * *

Sabem que els companys de l'oficina d'Investigació Social han efectuat uns quans registres que ha donat un resultat excel·lent.

Aquests camarades vetllen perquè els boicotejadors de la revolució no atresorin ni acaparin.

La reacció que és pretenia amb els treballs efectuats pel agents d'Investigació, s'ha notat seguidament

Molts comerciants que des del 19 de juliol no havien portat ni una pesseta al banc, sinó que aprofitaven totes les ocasions per treure'n, han efectuat ingressos.

Per això nosaltres defensem els organismes creats pel proletariat i que afavoreixen la bona marxa de la revolució.

Són indispensables per vigilar i combatre els enemics emboscats. Que desgraciadament encara en queden masses.

* * *

Darrerament era Companys que exposava de manera clara i categòrica el seu criteri respecte al moviment actual.

Fa pocs dies Albornoz feia el mateix.

Això ens fa adonar que existeixen destacats republicans que tenen molta més visió que certs líders obrers (?). A veure si també els hi diran trotskistes i agents de Hitler.

* * *

Ens han dit que a la nostra comarca hi ha Consells Municipals que tenen en caixa importants quantitats.

Això no pot tolerar-se. En precís que urgentment aquests Consells Mu-

nicipals ingressin dites quantitats al banc que vulguin.

Si no podem permetre que individualment s'atresori menys s'ha de consentir que organismes responsables ho facin.

Ademés, que deixen d'acatar ordres superiors exposant-se a una inspecció amb la corresponent incautació d'aquelles quantitats no autoritzades a tenir en caixa.

Veuríem amb satisfacció que aquests Consells Municipals rectificuessin llur procedir.

* * *

S'han clavats uns pasquins que diuen: Cal eliminar als del P. O. U. M.

Això trobem que és molt fàcil d'escriure i de dir, però costarà fer-ho.

Ara que els que fan circular dits pasquins tenen esperances que algú els hi farà la feina. Ells solament donen la iniciativa.

Quins covards!

* * *

«Ara», «Mundo Obrero», «Treball», «Las Noticias», etc., dediquen la quasi totalitat de paper a imprimir-hi pestes i llamps contra el P. O. U. M. i la J. C. I.

Tinguent en compte que sembla que ja no troben nous qualificatius per dedicarnos — han esgotat els existents en els diccionaris català castellà i rus — ens atrevim a proposar-los-hi que no aburreixin més a la seva distingida clientela i que el millor que podrien fer seria suspendre per algun temps la publicació.

Això si no volen continuar suplint el paper sànic, que és la única utilitat que poden tenir.

* * *

Ens enterem que els companys del sindicat de barbers (C. N. T.) van decididament a la colectivització del ram. Ja es hora que a Figueres surti un sindicat que amb plena responsabilitat dels seus actes vagi a assegurar el pa dels seus afiliats. Aconseguint millores de caire moral i material que sols la colectivització pot donar.

* * *

No tot són atacs contra el P. O. U. M. La premsa confederal i les joventuts llibertàries han fet sentir la seva veu,

lamentant la campanya insidiosa i injustificada que es fa contra nostra.

No cal dir el que estimem que siguin precisament les organitzacions realment revolucionàries les que surtin al pas d'aquesta campanya inqualificable.

Si fos al revés, si diguessin bé de nosaltres els reformistes i petit burgesos, es que aniríem contra la revolució. I llavors si que hauríem de rectificar.

Protestem enèrgicament de l'incautació de radio P. O. U. M. de Madrid i de la suspensió del nostre portantveu diari, a dita ciutat, «El Combatiente Rojo».

Sabem que s'han cursat molts telegrams a la Junta de Defensa madrilenya demanant sigui anulada dita disposició, esperant que en bé de la revolució i de la lluita contra el feixisme, així es faci.

notícies locals

● La Conselleria d'Abastaments d'aquesta Ciutat ha posat en circulació la carta familiar, per evitar abusos i així millor repartiment de les matèries de primer ordre, i no pugui haver-hi qui aprofitant l'escasseig d'alguns queviures boicotegi la revolució anant tots els de la família a fer cua.

● El Comitè d'Espectacles presentà el diumenge passat la pel·lícula AUDIOSCOPIK, meravella de color i relleu. Creiem es un pas gegantesc del cinema cap a un futur immediat.

esportives

● Al camp Municipal va tenir lloc el partit entre els equips U. S. Figueres i V. R. Girona sota la direcció de l'àrbitre colegiat Prats.

El partit va ésser completament aburrit, guanyant l'equip local per l'assombrosa diferència de 11 a 0, marcant Baró vuit dels goals.

UN ESPECTADOR

Per a guanyar la guerra al front cal una reraguarda ben organitzada.

CAMPEROLS:

Estructurem sobre bases sòlides la revolució en el camp.

ELS PAGESOS VOLEN FETS i NO PARAULES!

Exigim posicions clares, concretes i precises i actuació enèrgica en les qüestions del camp.

Què espera el Govern per a resoldre el problema social de la terra?

CAMPEROLS!!

Reforçant els sindicats agrícoles i creant cooperatives acabareu amb els intermediaris.

LA UNIÓ DE TOTS ELS CAMPEROLS ES LA SEVA MILLOR GARANTIA

La sindicació única obligatòria és la millor forma de realitzar aquesta unió.

Tots els pagesos sindicats.—Un sol Sindicat Agrícola en cada poble.

tribuna agrària

vi i cervesa

No fa gaires dies, vàrem llegir en la premsa diària una nota coincident en absolut amb la nostra manera de veure les coses.

La nota a què ens referim, era una petició sortida dels vinyaters de la Mancha — la regió de major producció vinícola de la península — en la qual es demanava al govern de València que dictés una disposició prohibint destinar l'ordi a la fabricació de cervesa. I raonaven o recol·lien llur demanda, dient que era incomprendible que fos destinat a l'obtenció d'una beguda a més d'introducció exòtica perfectament suprimitible, en el temps presents amb major motiu, un cereal com és l'ordi, actualment no gens abundant i a més a més de necessitat imprescindible tant per conservar un stoc per a les sembres futures com pel sosteniment o engrèix del bestiar de treball o de cria.

La cosa és tant evident, que gairebé tot comentari resulta sobrer, per tal de posar-ho més de relleu; però si que no sabem estar-nos de fer-hi alguna consideració per deduir-ne encara altres conseqüències.

No sabem venre que hi hagi cap necessitat, com no sigui la de satisfer gustos exòtics, que hi hagi abundància de cervesa en un país tan meravellósament dotat per la naturalesa per la producció d'aquesta beguda tan recomanable, en termes moderats, com és el vi. Perquè mireu que el seu clima i el seu terrer en són de pròdigs per donar-nos una variació estupenda que pugui satisfer els gustos més exigents i les necessitats més complexes. Tant, que anomenar una per una totes les especialitats que produeix el sòl de la península constituiria una inacabable lletania.

Doncs ja ho veieu: és en aquest país precisament — oh, paradoxa! — i en circumstàncies com les actuals, que quantitats no menyspreables de cereals són destinats a produir una beguda cara com és la cervesa, mentre els pobres vinyaters han de contemplar impasibles com el preu del vi, que tants de suors i tantes pessetes els costa d'obtenir, comparat amb el de França, per exemple, no arriba ni a la quinta part, preu que és per ell sol l'exponent més convincent de la seva situació gens envejable.

VINYATER

Gràfiques TRAYTER, Cervantes 13, Figueres

avant..!

la crítica reforça i orienta
al proletariat.
la difamació l'envileix.

sobre el control internacional de les fronteres

Hem dit repetides vegades que el capitalisme internacional, és valdrà de totes les artimanyes que li permet la seva maduresa política per tal de que fracasi el moviment revolucionari espanyol, procurant no despertar el recel del proletariat dels països democràtics. Sap de sobra, que la solidaritat internacional de la classe obrera no permetria - no permet - l'ajut als facciosos de no trobar-se amordaçat per un règim dictatorial o feixista. Per això busca i rebusca, dóna fórmules i més fórmules que impedeixen el lliure proveïment de material bèl·lic a la classe treballadora, però que no impedeixi el suministre a les forces mercenàries per mitjà dels estats feixistes que han fet, fan i faran cas omís de tots els acords i pactes que s'han fet o puguin fer-se.

Primerament el pacte de no intervenció respectat per tots els estats democràtics i traïdonal pels de règim feixista, i que proporcionà l'ocasió d'armar impunement als mercenaris de Franco, poguent així presentar-se en pocs dies a les portes de Madrid. El proletariat espanyol va quedar a merce dels feixistes fins que la U. R. S. S. va trencar amb dit pacte, proporcionant-nos bona part del material que ha servit per a defensar-nos primer i emprendre ara l'ofensiva.

Fracassat aquest intent, buscà el de l'embarg d'armes i el de la prohibició de reclutament de voluntaris. Com sigui que tampoc li ha proporcionat el resultat esperat, està gestant una nova martingala que acabi amb l'impetuositat de l'obrer espanyol i anul·li la solidaritat del proletariat internacional. No solament ha buscat totes aquestes traves, sinó que ha restat impassible davant les provocacions dels creuers alemanys, entre-

gant vaixells republicans als feixistes espanyols, i les dels rebels espanyols registrant els mercants de nacionalitat russa i d'altres països.

Es vol portar a terme un rigorós control per mar i terra de les nostres fronteres. En principi estava a càrrec dels països democràtics: Anglaterra i França i dels estats feixistes: Itàlia i Alemanya. En benefici nostre, fou darrerament augmentat amb l'ingrés de la U. R. S. S. que demanà que la vigilància no es faci per cada nació separatament sinó que sigui feta conjuntment per totes sota un comandament únic. No hi ha cap dubte de que representa una major seguretat per a nosaltres; però, malgrat la bona voluntat que hi hagi per part de la U. R. S. S.; la nostra seguretat resta netament insegura. Perquè? Per quina causa? Molt senzillament.

El govern francès pel que respecta a la frontera pirinenca, farà que es compleixi amb tota rigurositat el pacte firmat. El mateix podem dir pel que respecta a les nostres costes si és porta a terme la proposta rusa. Però, podem dir i opinar igual pel que fa referència a la nostra frontera amb Portugal? No. Per aquesta part és cerneix damunt nostre un interrogant que podria ésser de fatals conseqüències per a la nostra revolució.

Portugal, recordem que no ha volgut sumar-se a cap pacte que sobre la nostra Guerra Civil han acordat les potències europees - encara que no s'hagin respectat - , i encara que s'hi sumés, no per això desapareixeria el perill. El país lussità es troba sota el jou de la dictadura d'Oliveira Salazar i en qualsevol moment pot passar pel damunt dels pactes com ja han fet Hitler i Mussolini. Deixem però de banda això i anem a la realitat. Portugal és troba al marge de tot pacte poguent obrar amb tota llibertat pel

que respecta al desenvolupament interior del seu poble. Per tant, pot armar-se i rearmar-se tant com cregui convenient, al·legant que és necessari per la seguretat de les seves colònies.

Això que en altres èpoques fóra lògic, no ho és en la actualitat. Oliveira Salazar pot adquirir directament pel seu exèrcit tot el material bèl·lic que cregui convenient, però, que indirectament és destinarà als mercenaris de Franco, ja que de fet, serà més que impossible controlar rigorosament una extensió de frontera de més de vuit-cents quilòmetres. Per a que aquest control fos eficaç, precisa - comptant d'antuvi amb el sabotatge portuguès - un contingent d'homes i de despeses que no estaran disposades a proporcionar les nacions firmants del pacte al·ludit.

Nosaltres sobre el particular ens reafirmem en la nostra opinió. Fora, tota classe de pactes circumstancials que solament afavoreixen als feixistes! Que les nacions democràtiques respectin els tractats internacionals proporcionant les armes que un govern legalment constituït necessita per a sofocar una sublevació, com succeeix al nostre país.

El proletariat internacional ha de valdre's de tots els mitjans, inclús l'insurrecció, per tal de que es proporcionï l'ajut necessari al proletariat espanyol per a que triomfi la nostra Revolució. La Revolució Socialista!

BELLOSTAS.

7 de febrer de 1937

**Tener miedo de marchar
hacia adelante es marchar
hacia atrás.**

LENIN.